

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῇντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνο καὶ θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅτ' ἔπαρξίαις — καὶ ὅτ' ἔξωτερικόν,
ἐπαιδὴ καιροῦ πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταί — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὐτε θέλω νταραδέρη — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμῆς μᾶς μιὰ δεκάρα.

Ὁκτώ καὶ δέκα τοῦ Ὀκτωβρίου,
κι' ἀρχὴ ἀγώνων καὶ μαρτυρίου.

Τριάντα κι' ἑκατὸ κι' ἑννιά,
κι' ἀρχίζει βαρυχειμωνιά.

Στίχων σωρεία καὶ φλυαρία.

Μικρὴ αὐτὴ τῇ φτώχεια μας καὶ τὸ πολὺ μας χάλε,
ὅτ' ἄρα φῦλλον ἔμμετρον ἐβγήκε κι' ἄλλο πάλι,
κι' ὁ κύριος συντάκτης του γιὰ νὰ γεννήσῃ στίχους
μᾶς λέγει τὸ κεφάλι του πῶς ἔσπασε ὅτους τοίχους.
Ἀλλ' ἂν καὶ δύσκολα γεννᾷ, μὰ γράφει μ' ἐξυπνάδα,
καθόσον εἶναι ἄφθονον τὸ πνεῦμα ὅτ' ἂν Ἑλλάδα.

Ἐν τούτοις, φίλοι Ἕλληνες, ἄς χαίρῃ ὁ καθένας,
ἀπὸ εἰς τούτους ζηλευτὰς τοῦ ἔθνους εὐτυχίας
κι' ἐφημερίδας βλέπομεν ἑμμέτρως γραφομένας
κι' εἰς τὴν σοφὴν πρωτεύουσαν καὶ εἰς τὰς Ἐπαρχίας.
Κι' ὅσο ἀγαθαίνει ὁ καιρὸς ἄς ἔχωμεν ἐλπίδα
ὅτι ὁ στίχος σὺν βροχῇ θὰ τρέξῃ ὅτ' ἂν πατρίδα.

Ἐλπίζω φύλλα ἑμμετρα πῶς θὰ φυτρώσουν κι' ἄλλα,
ὅτι εἰς τούτους Ῥωμῆς καὶ ὁ Μωρέας μόνον,
ὅσοι νὰ ἴδω πολλοὺς ὅτ' ἂν Πήγασο καββάλα
ὅσοι τρέχουν μὲ τὰ τέσσερα κατὰ τὸν Ἑλικῶνα.
ὅσοι θὰ ἴδῃτε στιχοῦργων μεγάλα καραβάνια
ὅσοι κατεβαίνουν ἀπ' ἐκεῖ μὲ δάφναις καὶ στεφάνια.

ὦ ! ναί ! ἡ ποίησις ἐδῶ ἀκόμη δὲν ἐτάφη
καὶ ὅλοι μας θὰ πάθωμεν ἀπὸ στιχομανίαν,
κι' ἴσως ὁ Ἕλλην θὰ λαλῇ ἑμμέτρως καὶ θὰ γράφῃ,
καθὼς συνέβη ἄλλοτε εἰς τὴν Ἰαπωνίαν.
Κι' ἡ Μούσαις πῶς θὰ τρελλαθοῦν, γιὰτὶ δὲν θὰ προ-
φθάνουν
ποιδὸν ποιητὴ νὰ παραιτοῦν καὶ ποιδὸν νὰ πρωτοπιάνουν.

Ἐγὼ δὲ τότε ὡς εὗρων τὸ νέον τοῦτο εἶδος
θ' ἀξιοθῶ πολλῆς τιμῆς ἐκ μέρους τῆς πατρίδος,
κι' ὅταν μοῦ κόψῃ τὴν ζωὴν τὸ δρέπανον τοῦ Χάρου,
ὁ ἀνδριάς μου ἐκ λευκοῦ Πεντελικοῦ μαρμάρου
θὰ στηλωθῇ μετὰ βοῆς κι' ἀλλαλαγμῶν καὶ βρόντων
ἀνάμεσα σοφῶν ἀνδρῶν παρόντων καὶ μελλόντων.

Ἐμπρὸς λοιπόν, τὸ εἶδος μας ἄς μιμηθῶν καὶ ἄλλοι,
καὶ ὁ καθεὶς καπνίζοντας τὴν βρωμερὴν του πίπα
σὲ κάθε τοῖχο ἄς κτυπᾷ τὸ δόλοιο τοῦ κεφάλι,
ὡς ποῦ νὰ γίνῃ κόσκινο ἀπὸ τὸ κτύπα κτύπα.
Κι' ὁ στίχος ὁ Ἑλληνικὸς παντοῦ ἄς πλημμυρήσῃ,
νᾶναι φοβέρ' ἀδιάκοπη σ' νατολὴ καὶ Ἀδύσι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.—Δὲν τρέχει τίποτα, μωρέ;
Φ.—Νερὸ 'στ' αὐλάκι μόνο.
Π.—Βρὲ 'μίλα μου καλλίτερα καὶ ξέρεις πῶς θυμόνω.
Φ.—Γιὰ συζητήσεις ὄρεξι τὸ στόμα μου δὲν ἔχει...
κί' ἂν τρέχει καὶ, Περικλῆ, παραίτα το νὰ τρέχει,
ἐὰν δὲ πάλιν τίποτε δὲν τρέχει κατεπείγον,
σὲ βεβαιῶ πῶς καὶ τὴν θὰ τρέξει μετ' ὀλίγον.
Π.—Βρὲ ἄλλαξε τὸ σοβαρὸν καὶ ἄτιμόν σου ὕφος,
καὶ μὴ ζητῆς νὰ γίνεσαι ὡς ἓνα εἶδος γρίφος.
Φ.—Λοιπὸν δὲν τρέχει τίποτα...
Π.—Καὶ θὰ τρέχει, ψευτή.
Φ.—Τὸ ὕπουργεῖον μοναχὰ μοῦ λέγουν ὅτι πέφτει.
Π.—Γιὰτὶ νὰ πέσῃ, Φασουλῆ;...
Φ.—Φτοῦ! φτοῦ! ξερὸ κεφάλι!..
γιατὶ νὰ πέσῃ μ' ἐρωτᾷς;.. γιὰ ν' ἄλλῃ ἄλλο πάλι!..
Π.—Ἀμμὲ γιατί ν' ἄλλῃ αὐτὸ τὸ ἔξω τώρα μένον;
Φ.—Διὰ νὰ πέσῃ καὶ αὐτὸ καθὼς τὸ περασμένον.
Π.—Μὰ ποῖο θὰ ἔλθῃ, Φασουλῆ, ἂν πέσῃ καὶ τὸ ἄλλο;
Φ.—Θάλλῃ τὸ πρῶτον τὸ πεσόν, καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω.
Π.—Κί' ἂν ἐκ δευτέρου, ἀδελφέ, αὐτὸ τὸ πρῶτον πέσῃ;
Φ.—Ντακάπο βγαίνει, Περικλῆ, τὸ δεύτερον 'στὴν μέση.
Π.—'Αλλ' ἂν φυτρώσῃ ἑξαφνα καὶ τρίτον;
Φ.—'Ὅπως κρίνω,
θὰ πέσῃ καὶ θὰ σηκωθῇ σὰν τ' ἄλλα δηρὸν κί' ἔκεινο.
Π.—'Αν ἔμωσ 'βγῇ καὶ τέταρτον;
Φ.—Θὰ 'βγῇ καὶ πέμπτον πάλι..
πλὴν μὲ τὰς ἐρωτήσεις σου μοῦ 'πῆρες τὸ κεφάλι,
ἐνθ' αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ ξέρεις καὶ τὰ ξέρω,
καὶ μὴ ζητῆς ἐξηγήσιν διὰ τὰ περαιτέρω.
Π.—Λοιπὸν δὲν τρέχει τίποτα;
Φ.—Δὲν τρέχει, μωρὲ χάχα.
Π.—Καὶ θὰ τρέχει, μασκαρὰ...
Φ.—'Ἡ μύτη μου μονάχα.
Π.—Τί' ἐννοεῖς μ' αὐτὸ ποῦ λές;
Φ.—Πῶς ἔπαθα συνάχι.
Π.—Καμμὶὰ κλωστοῦξ ἐξαφνικὴ θὰ φᾶς μὲς 'στὸ στομάχι.
Φ.—Γιὰ συζητήσεις ὄρεξι τὸ στόμα μου δὲν ἔχει,
κί' ἂν τρέχει καὶ, Περικλῆ, παραίτα το νὰ τρέχει.
Π.—Καὶ πῶς περνᾷ ὁ βασιλεὺς;
Φ.—Σὰν βασιλεὺς...
Π.—Ταῦτέστι;
Φ.—Νά! οὔτε κρῦο δηλαδὴ μᾶς κάνει οὔτε ζέστη.
Π.—Μὲ ἄλλους λόγους;
Φ.—Δηλαδὴ φροντίζει νύκτα 'μέρα
πῶς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος νὰ φέρῃ ἐδῶ πέρα.
Π.—'Αμμ' ὁ Τρικούπης, Φασουλῆ;
Φ.—Σοῦ εἶπα ὅτι πέφτει.

Π.—Κί' ὁ Δεληγιάννης;
Φ.—Πηλαλεῖ ὥσῃ νὰ τοῦχον νέτῃ,
κί' ἀδιακρίτως χαιρετᾷ καὶ τοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους,
καὶ μὲ τὰ νέφη ὁμιλεῖ καὶ τοὺς ἀνεμομύλους.
Π.—Κί' ὁ Μολαῖτης;
Φ.—Κλάψε τον κί' αὐτὸν τὸν κακομάρτη
κοκκινογούλια σκέπτεται εἰς πᾶσαν γῆν νὰ σπύρῃ.
Π.—Καὶ σὺ τί λὲς γιὰ ὅλ' αὐτά;
Φ.—'Εγὼ δὲν βγίζω λέξιν,
καὶ περιμένω μοναχὰ ν' ἀκούσω τί θὰ τρέξῃ.
Π.—Κί' ὁ Κόσουλμπας τί γίνεται;
Φ.—'Αν θέλῃς, τῆρα 'ρῶτα
κί' ἔλα εἰπέ μου ὅστερα τὰ νέα γεγονότα.
Π.—Τὰ πλοῖα δὲ τὰ Ρωσσικά, ποῦ μὲς 'στὴ Βόρνα τέκτον
νομιζῶ πῶς τὰ πράγματα πολὺ τὰ περιπλέκουν.
Φ.—Τρία πουλάκια κάθοντα: 'στοῦ Διόσκου τὸ ταμπῆρ,
τὸνα τηρᾷ τὴ Ρούμμελη...
Π.—Τί λὲς, μωρὲ γαιδύρι;
Φ.—Γιὰ ξέναις ἐννοιαῖς μὴ ζητῆς ποτὲ διασαφίσεις,
κί' ἀπάλλαξόν με πρὸς θεοῦ ἀπὸ τὰς ἐρωτήσεις.
Π.—'Αμμὲ τὸ νέον δάνειον 'Τσιγγροῦ κί' 'Αθηνγενί;
Φ.—Καθὼς μανθάνω, Περικλῆ, ὀργήγορα θὰ γένη.
Π.—Λοιπὸν ἡ ἀναγκαστικὴ θ' ἀρθῇ κυκλοφορία;
Φ.—Θ' ἀρθῇ βεβαίως...
Π.—Κί' ὅστερα;
Φ.—'Εν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ
θὰ τὴν ἐπαναφέρωμεν 'στὸ πρῶτον ἄντε σταῖται,
εἴταν δ' ἡ τότε κρημνισθῇ Κυβέρνησις τοῦ κράτους,
θὰ γίνῃ νέον δάνειον εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἄλλην,
διὰ νὰ τὴν σηκώσωμεν, βρὲ Περικλῆ, καὶ πάλιν.
Π.—Μὴν προχωρῆς καὶ φοβερὸς μὲ συνταράττει σὺλος.
Φ.—Θεέ μου, μετὰ θάνατον ὑπάρχει βίος ἄλλος;
Π.—Τί λὲς, μωρὲ;
Φ.—Μοῦ ἔρχεται 'στὴ μούρη νὰ σὲ φτύσω
καὶ ἔλους τοὺς πλησίον μου νὰ τοὺς περιφρονήσω,
καὶ μὴ φροντίζων παντελῶς περὶ τῶν καθιστόνων
κί' ἀπεκδυθεὶς κί' ἀποβαλὼν τὸν ἀνθρώπον τὴν πρῶτον
καὶ δίδων πέντε φάσκελα εἰς τὰς φυλάς τοῦ Αἰῶνα,
εἰς ἄλλους κόσμους ν' ἀναβῶ ἐπὶ πτερῶν ἀνέμου.
'Εσὺ φρονεῖς, βρὲ Περικλῆ, πῶς κί' ἄλλος κόσμος ἔστι;
Π.—'Εγὼ φρονῶ πῶς θὰ τῆς φᾶς...
Φ.—'Ὅ, τι κί' ἂν θέλῃς, φέρεται νὰ γένη.
Μὰ κί' ἂν μὲ δείρῃς, Περικλῆ, θὰ σὲ περιφρονήσω.
Π.—'Ὅρσε λοιπὸν δηρὸν τρεῖς ἔμπρὸς καὶ πέντε ἀπ' ἑσέως
καὶ δὲν τρέχει τίποτα.

'Ὁ χελιδὼν ὥρα καὶ ἄστρον τῆς βουλῆς,
τὸ «Εὖ παρέστης» λέγει πρὸς σὲ ὁ Φασουλῆς.

'Ολίγοι στίχοι 'στὸ φτερό,
κατάλληλοι γιὰ τὸν καιρὸ.

Α'.

Παύσαν ὥρα ὥρα τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες
ὥσῃ τὰ γυῖονα ποῦ φθάνουν ταῖρι ταῖρι,
καὶ 'στὴν κρημνιστῇ ἀρχίλει καὶ τῆς μεγάλαις σφαῖραις
σφίγγουσι σπουδαία καὶ τόσο νταραβέρι.
Αὐτοὶ εἴθ' ἂν πᾶν, αὐτὸς ἐκεῖ θὰ μείνῃ,
κί' ὁ πατριάρχης ἐκεῖνος, ὡς λέγεται, θὰ γίνῃ.

Μῆτα 'στὴν τόση ζάλη τῆς ποθητῆς σταφίδος
τοὺς βουλευτὰς τοῦ ἔθνους ὁ Πρόεδρος καλεῖ,
ἐκεῖ καθιέθει τὸ σκάφος τῆς πατρίδος
καὶ πᾶσι νὰ συνέλθῃ ἀφεύκτως ἡ βουλὴ.
Αὐτῇ γὰρ εἴσι νάλλουν εἰς τὰς εἰσοσιτρεῖς,
ἐκεῖνος πᾶσι πᾶσι κί' ἡ τάλαινα πατρίς.

Καθὼς ἐκ τούτων εἰς τὴν φωνὴν ὑπείκων
καὶ εἴμαι ἔχων πάντα τὸ ἔρδον καθήκον,
τοῦ Τρακούτη φίλος ἢ καὶ τοῦ Δεληγιάννη,
καὶ τὴν ἑπαρχίαν δρομαῖος καταφθάνει
καὶ εἴμαι μὲ μαγκοῦρα 'στὴν δεξιάν του φέρων
καὶ δὲν τρέχει τίποτα.

Βουλὴ ἀγαπημένη, χρυσὴ τοῦ ἔθνους ἴρις,
σὺ σκόρπισε τὰ μαῦρα τῆς καταιγίδος νέφη,
ὡς ἴδωμεν ἡμέρας ζωῆς κί' ἐλπίδος πλήρεις
καὶ εἴλοι ὡς γελοῦμε μὲ ὄρεξι καὶ κέφι.
Κί' ἐγὼ 'ξυπνῶ καὶ πέφτω μὲ μὴ κρυφὴ ἐλπίδα
πῶς θὰ ἴδῃ ἐφέτος μεγάλῃ τὴν πατρίδα.

'Εμπρὸς δουλειαῖς μὲ φούνταις, τρεχάματα καὶ φούρια,
ὡς μὴν περάσῃ ἔτσι κί' αὐτὸς ὁ νέος χρόνος,
ἐφέτος ὡς 'μιλήσω καὶ ἔλα τὰ γαιδούρια,
καθὼς ποτὲ ὁμιλεῖ τοῦ Βασιλᾶ τοῦ ὄνου.
Καθέννας μὲ τὴν γλώσσαν τὸ ἔθνος ὡς συνδράμη
καὶ δέκα διαλύσεις ὁ βασιλεὺς ὡς κόμη.

Β'.

'Ὁ Μοῦσα μου, τὴν πένα εἰς τὸ μελάνι βάψε,
καὶ φώναξε καὶ σκούξε καὶ γράψε, γράψε, γράψε.
'Εξύμνησε πατρίδα μὲ λάχανα καὶ φόρους,
μὲ ἱατροὺς χιλίους καὶ ἰσοὺς δικηγόρους,
μὲ δημοσιογράφων πεζῶν κί' ἐμμέτρων σπειράς,
μὲ κόμους Διονύσων καὶ τῶσας ζωντοχήρας.

Ἐξύμνησε καὶ πάλιν τοὺς τόσους πατριώτας,
τοὺς πρὸ αἰώνων πόθους τοῦ ταλαιπώρου γένους,
τοῦ πρῶην στρατηλάτου δολίους συνωμώτας
καὶ ἄλλους κρισμύξας τρυγοπασαλειμένους.
Καὶ εἰς τὸν Παρθενῶνα τινάξου μὲ θυμόν,
κί' ἰδὲ ἂν τὸ Αἰγαῖον κείται μακρὰν ἡμῶν.

Καὶ τότε δῶσε, Μοῦσα, ὅτ' ὁ βασιλεὺς χέρι
κοντὰ μας τοῦ Αἰγαίου τὸ πέλαγος νὰ φέρῃ.
Καὶ ὑψηλοὺς κοθόρνους ὅτ' ἄρ' οὐ πόδια βάλε
καὶ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τοῦ Γεωργίου ψάλε,
καὶ ἄφροντις διέρχου τὰς εὐτυχεῖς σου ὥρας
μὲ τὰς ἀγαπημένας τῆς Μνημοσύνης κόρας.

Γ'.

Οἱ βουλευταὶ πλακόνουν... τρελλή μου Μοῦσα, χαῖρε...
ὦ! πόσαι μᾶς προσμένουν εὐδαίμονες ἡμέραι!..
Ἴδού! καὶ τὸ Αἰγαῖον κοντὰ ὅτ' ὁ Παρθενῶνα!..
ἀλλὰ θὰ ὁδοῦμε κί' ἄλλα... δὲν εἶναι ταῦτα μόνα.
Κί' ἐγὼ θὰ παύσω πλέον μὲ τὴν ζωὴν νὰ πλήττω...
Εὐφίλ μπαλέρ!.. εἰδὼ!.. ὁ βασιλεὺς μας ζήτω!

Ὁ βασιλεὺς ὅτ' ἔνῳτα ὑπερηφάνου ἵππου
τὸν πόντον τοῦ Αἰγαίου εἰς τὸν λαόν του δείχνει,
κί' ὁ κύριος Τρικούπης ἐπὶ χρυσοῦ τεθρίππου
τοῦ πρώτου Γεωργίου ἀκολουθεῖ τὰ ἴχνη.
Κί' ὁ Ἄναξ τῶν Ἑλλήνων κί' ὁ κόσμος κί' ἡ βουλή
φαιδρῶν Παναθηναίων πανηγυριν τελεῖ.

Τὴν τόσῃν εὐτυχίαν περίτρομος κυττάζω,
πατρίς Ἑλλάς, σὲ βλέπω ἐντὸς γλαυκῆς νεφέλης,
καὶ μὲ φωνὰς ἀγρίας ἔξω φρενῶν φωνάζω:
«Εὐοί, εὐάν, ὦ τέκνον τὴν προσφιλοῦς Σεμέλης».
Καρποὺς εὐχόμεους δότε, ξανθὸν κίρνατε οἶνον...
Φιφίλ μαλέρ!.. εἰδὼ, ὦ παῖδες τῶν Ἑλλήνων!

Δ'.

Ἴδού, ἰδού, ἀνοίγουν καὶ ἄλλοι καφφενέδες,
ἰδού ἐκεῖ ἀρχαῖοι καὶ νέοι φοιτηταί,
ἰδού μπιλιάρδα, πρέφαις, τοιγάρ, ναργιλέδες,
καὶ μέλλοντες φωστήρες καὶ ἴσως βουλευταί.
Καὶ συζητοῦν οἱ πάντες μὲ ὕφος Περικλέτων,
ἐνῶ σκορποῦν σπινθηρὰς αἱ περιφέρειαι τῶν.

ὦ! τί καλὰ καὶ πάλιν θὰ ἔλθουν εἰς τὸ γένος!..
κί' ἐγὼ ἐπὶ Πηγάσου καταστεφανωμένος
μ' ἐλπίδας καὶ μὲ ρόδα καὶ μὲ κισσοὺς ἀμπέλου
θ' ἀσπάζωμαι τὰ χεῖλη τοῦ ροδινοῦ Σεμέλου.
Παραφρονῶ, βακχεύω, ἐξίσταμαι καὶ φρίττω...
Εὐοί, εὐάν! εἰδὼ!.. ἡ Ρωμηοσύνη ζήτω!

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Καὶ Ὀδηγὸν Ἐτήσιον καθέναν μας θὰ ἴδῃ,
ταχέως ἐκδιδόμενον δαπάναις τοῦ Μακρίδη.
Εἰς τρία μέρη χωριστὰ ἡ βίβλος διαιρεῖται,
καὶ ὅ,τι πρᾶγμα θέλετε ἐκεῖ θὰ τὸ εὐρήτε,
πρὸς δὲ κί' Ἡμερολόγιον καὶ πολυτίμους γνώσεις,
καὶ δύο φράγκα μοναχὰ γιὰ ἑλ' αὐτὰ θὰ δώσῃς.

Ἀγγέλλομεν μετὰ χαρᾶς πρὸς γνῶσιν τῶν κυρίων
πῶς γίνεται Εἰδήσεων μεγάλων Πρακτορεῖον·
σᾶς λέγω δὲ ἡ συνδρομὴ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
πῶς δώδεκα ψωροδραχμαῖς θὰ σᾶς κοστίζῃ μόνον.

Σκόκου Ἡμερολόγιον μὲ πρᾶγματα πολλὰ,
μὲ μουτρα, μὲ ποιήματα καὶ χίλια δρὸ καλὰ,
τρελλὸν κί' ἐν μέρει σοδαρόν, ποικίλον τε κί' εὐόδες,
καί, ὅπερ σπουδαιότερον γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς ὀγκώδες,
Μὰ εἶναι τρέλλα, βρὲ παιδιὰ, καὶ πρᾶγμα ποὺ σκελεῖ,
καί, ὡς φασὶν οἱ ἄνθρωποι, τὸν μουστερὴ γυρεῖ.

Εἰς τοῦ Ἑρμοῦ τὸν δρόμον γοργῶ ποδὶ πρήτῃ,
κί' εἰς τὸ Πιλοπωλεῖον ἐκεῖνο τοῦ Κασδόνη
Ἑγγλέζικα καπέλα καὶ τοῦ Λαβίλ θὰ βρῇτε,
ποῦ δὲν τὰ καταστρέφουν καὶ τρεῖς καὶ πέντε χρόνια.
Ὑπάρχουν δὲ πρὸς χρῆσιν πολλῶν λιμοκοντέρων
καὶ πρώτης λαίμοδεταῖς καὶ ἄλλα φειγομένη
καὶ σκοῦφοι γιὰ ταξεῖδι χρωμάτων διαφόρων,
μὰ πρὸ καλὸ ἀπ' ὅλα εἶν' ἡ μεγάλη φτήνηνα.

Ἡλίας Φερετόπουλος, ἐμπορροράπτης φίνος,
ἐντὸς τοῦ δρόμου τοῦ Ἑρμοῦ ἐγκαταστάς κί' ἐκείνος,
ἔχει λαμπρὰ ὑφάσματα Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας,
πολλὰς δὲ ὁ τοὺς πελάτας του παρέχει εὐκολίας.

Ὁ ἱατρὸς Παρίσσης ὁ καὶ Ἀδύσεινός
ὁ τοὺς φίλους του πελάτας ἀγγέλλει ταπεινῶς
πῶς τὴν ἱατρικὴν του ἐδῶ ἀρχίζει πάλιν
μὲ νέαν προθυμίαν καὶ ὀρεξιν μεγάλην.
Ὑπόσχεται δὲ σ' ὅλους μὲ τὴν Παθολογίαν
καὶ δύναμιν καὶ σθένος καὶ ἀρκετὴν ὑγείαν.

Εἰς τὸ Παντοπωλεῖον τοῦ Ἀντωνάκη ἡμῖτε,
δοποῦ ὅτ' ἡ νέα πιάτσα εὐρίσκεται καρσί,
καὶ τοῦ πωλιτοῦ τὸ γάλα μὰ τὸ σταυρὸ θὰ βρῇτε,
καὶ σπιτωτὸ χαβιάρ κί' ἀθάνατο κρασί.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὁτὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Καφφενὲ τῶν «Εὐφρονούντων» — νύκτα μὲρα συζητοῦνται,
μὲ μπακάλη ἐσκαμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μὰ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρα.